

[Boligministeren.]

forebygge udnyttelser og misbrug. Jeg tænker her på tilfælde, hvor en ejer har begået grove overtrædelser af lejeloven i sin udlejningsvirksomhed, navnlig ved i gentagne tilfælde at benytte rådigheden over sine ejendomme til at skaffe sig ulovlige fordele.

Jeg forstår da også, at det er disse situationer, lovforslaget sigter til, når det foreslås, at kommunerne skal kunne overtage udlejningsejendomme, hvor ejeren er idømt frihedsstraf for overtrædelse af lejelovgivningens bestemmelser.

Jeg vil igen her pege på straffelovens § 79, og efter denne bestemmelse kan en sådan person fratages retten til at udøve udlejningsvirksomhed. Bestemmelsen har endnu ikke i praksis været anvendt på virksomhed som udlejer, men hjemmelen er altså til stede.

I 1967 indførtes en mere begrænset rettighedsfrakendelse, idet en udlejer ved gentagne ulovlige udnyttelser efter boligreguleringslovens § 20 og § 58 kan frakendes retten til at stille forslag om, til hvem en ledig lejlighed skal udlejes.

I forbindelse med drøttelserne omkring boligforliget i 1974 indgik i overvejelserne, hvorvidt man i lighed med retstilstandene i Sverige skulle åbne mulighed for det offentlige til at overtage en misligholdt ejendom. Overvejelserne mandede ud i, at man fandt de gældende bestemmelser i straffeloven og boligreguleringsloven tilstrækkelige til at imødegå grove overtrædelser. Boligforligspartierne enedes i stedet for om at give lejerne bedre mulighed for at overtage de ejendomme, de bebor, på andelsbasis, og på denne baggrund blev reglerne om tilbudspligt indført.

Det er min opfattelse, at det snarere er denne vej, man bør gå i stedet for gennem straftrusler og strafhåndhævelse at forebygge misbrug og udnyttelse.

Om lovforslagets ændring af fristerne for fremsættelse af krav om tilbagebetaling af for meget betalt leje vil jeg gerne bemærke, at de nuværende frister mig bekendt ikke har givet anledning til problemer. I Donatzskysagen er tilbagebetalingskrav under henvisning til retsplejelovens § 991, stk. 4, ikke medtaget under straffesagen i det omfang, kravene angår tiden forud for henholdsvis den 1. oktober 1973 og den 1. juli

1974. Efter retsplejeloven kan retten på ethvert trin af sagen nægte et borgerligt kravsfølgnings under en straffesag, når retten finder, at behandlingen ikke kan ske uden væsentlig ulempe. At tilbagebetalingskrav således ikke rækker længere tilbage, skyldes altså ikke lovens frister, men hensynet til behandlingen af en straffesag. Det fremgår også af dommen, at anklagemyndigheden på alle lejerens vegne har taget forbehold om yderligere tilbagebetalingskrav.

Jeg skal på baggrund af det, jeg her har sagt, således afvise lovforslaget i dets helhed.

Henning Jensen (S):

Jeg kan på mit partis vegne erklære mig helt enig i de betragtninger og de synspunkter, boligministeren er kommet med. Vi mener også, at den gældende lovgivning dækker de i lovforslaget påpegede problemer. Vi kan derfor ikke støtte lovforslaget.

Johan Philipsen (V):

Må jeg først i anledning af det kommunistiske lovforslag sige, at vi jo nok i Danmark blandt Vesteuropas lande er det land, der har en lejelov, der yder den stærkeste beskyttelse af lejerne.

Om den første del af lovforslaget vil jeg sige angående forslaget om at forlænge forældelsesfristen fra 1 til 3 år, at den for det første er umotiveret, og for det andet vil den være frygtelig upraktisk.

Må jeg så i anledning af forslaget om de 2 nye paragraffer, § 71 a og § 71 b, sige, at jeg kan ikke se, at vi har nogen anledning til at støtte de foreslåede nye skærpede straffebestemmelser. Vi har jo i boligreguleringslovens § 18 de straffebestemmelser, vi i sin tid blev enige om.

Og så skal jeg kun til sidst sige, at jeg læser forslaget om § 71 b med megen undren. For det første: overtagelse til ejendomsskyld ved 15. almindelige vurdering, hvor det jo er almindeligt her i dette land, at man ikke længere kan få godkendt 15. almindelige vurdering hos offentlige myndigheder, men bliver pligtig at lægge visse procentsatser til, og så skal der føjes til, at vi står næsten umiddelbart foran den 16. almindelige vurdering.

Jeg læser med endnu større undren § 71 b, stk. 3, hvorefter man altså med tilbagevir-